

Kitab Daniel - Saratus Lima Belas

Muka Ciri-ciri Kenabian Generasi Pamungkas

Jeff Pippenger

2024-03-04

Dina generasi panungtungan hiji bangsa anu keur dipaliwat, aya sababaraha sipat profétis nu dipikawanoh. Maranéhna téh jadi hiji generasi oray berbisa, sabab geus ngawangun tabiat Iblis. Maranéhna téh hiji generasi nu jarinah, sabab geus ngawangun patalina nu teu disucikeun jeung musuh-musuh Allah. Maranéhna geus nepi ka hiji kaayaan anu ngajadikeun maranéhna ningali, tapi teu bisa ngarti; ngadéngé, tapi teu bisa nyarima; sabab maranéhna can tobat, anu dilambangkeun ku haténa jadi kandel. Musa anu mimiti nyanghareupan pisan ieu gejala.

Tuluy Musa nyaur ka sakumna urang Israil, sarta ngandika ka maranéhna: Maranéh geus ningali sagala anu dipidamel ku PANGERAN di hareupeun panon maranéh di tanah Mesir ka Firaun, ka sakumna pangawulana, jeung ka sakumna nagarana; nya éta panggoda-panggoda anu gedé anu geus katingali ku panon maranéh, tanda-tanda, jeung mujijat-mujijat anu agung éta. Tapi nepi ka poé ieu, PANGERAN can maparin ka maranéh hate pikeun ngarti, panon pikeun ningali, jeung ceuli pikeun ngadéngé. Deuteronomy 29:2–4.

Dina sebutan anu pangheulana ngeunaan fénoména Laodisia tina ningali jeung ngadéngé, anu teu mampuh ditempo ku umat Allah téh nyaéta tanda-tanda jeung kaajaiban dina sajarah pondasi maranéhna. Yermia ngaidéntifikasi fénoména éta minangka sipat “parawan bodo” dina poé-poé panungtungan, sarta minangka gambaran panolakan parawan bodo pikeun narima talatah tilu malaikat, anu dimimitian ku iber malaikat kahiji supaya sieun ka Allah Sang Panyipta. Ku sabab pamberontakan ieu maranéhna henteu narima hujan ahir.

Bejakeun ieu di kulawarga Yakub, sarta wawarkeun ieu di Yuda, pokna: Dangukeun ayeuna ieu, eh bangsa anu bodo sarta teu boga pangarti; anu boga panon, tapi teu ningali; anu boga ceuli, tapi teu ngadenge: Naha maraneh henteu sieun ka Kami? saur PANGERAN; naha maraneh moal ngageter di payuneun Kami, anu geus nangtukeun keusik jadi wates laut ku katetepan anu langgeng, nepi ka laut teu bisa ngaliwat éta; sanajan ombak-ombakna ngagebrus, tapi teu bisa ngéléhkeunana; sanajan ngaguruh, tapi teu bisa ngaliwatanana? Tapi bangsa ieu boga hate anu murtad jeung ngalawan; maranehna geus murtad sarta indit ngajauhan. Maranehna ogé henteu nyebut dina haténa, Hayu urang ayeuna sieun ka PANGERAN Allah urang, anu maparin hujan, boh hujan awal boh hujan ahir, dina usumna; Anjeunna miara pikeun urang minggu-minggu panén anu geus ditangtukeun. Kadorakaan maraneh geus nyingkirkeun eta hal-hal ieu, sarta dosa-dosa maraneh geus nahan hal-hal anu hade ti maraneh. Yermia 5:20–25.

Yehezkiel netelakeun yén jalma-jalma anu némbongkeun sipat anu dilambangkeun ku ningali tapi teu ngartos téh mangrupikeun kulawarga anu barontak. Maranéhna téh kulawarga anu barontak anu moal ningali sajarah dasar-dasarna, anu mangrupikeun parawan-parawan bodo, anu teu acan tobat sabab maranéhna nolak pesen malaikat anu kahiji, nyaéta nolak maranéhna sadayana, sabab

lamun anjeun teu narima pesen malaikat anu kahiji, anjeun moal tiasa narima anu kadua atawa anu katilu. Dina kaayaan ieu hujan ahir ditahan ti parawan-parawan ieu salila mangsa hujan ahir. Sanggeus Isa ngadawuhkeun sipat ieu dina carita-Na, Mantenna tuluy neraskeun nepikeun misil nu nyeburkeun.

Tapi bagja panon maranéh, lantaran maranéh ningali; jeung ceuli maranéh, lantaran maranéh ngadangu. Sabab saéstuna Kami nyarita ka maranéh, yén loba nabi jeung jalma-jalma saleh geus hayang ningali hal-hal anu ku maranéh ditingali, tapi maranéhna henteu ningali; jeung ngadangu hal-hal anu ku maranéh kadéngé, tapi maranéhna henteu ngadangu. Ku sabab kitu, déngékeun ku maranéh éta misil ngeunaan anu nyebur. Lamun aya jelema ngadangu firman Karajaan, tapi henteu ngartos kana éta, mangka datang si jahat, tuluy ngarampas anu geus diseburkeun dina haténa. Ieu téh jalma anu narima binih di sisi jalan. Ari anu narima binih dina tempat nu cadas, nya éta jalma anu ngadangu firman, tuluy harita kénéh narimana kalayan suka cita; tapi dina dirina teu boga akar, jadi ngan tahan sakeudeung wungkul; sabab lamun datang kasangsaraan atawa panganiaya ku lantaran firman éta, harita kénéh manéhna titajong. Ari anu narima binih di antara rungkun cucuk, nya éta jalma anu ngadangu firman; tapi kaprihatinan dunya ieu jeung tipu daya kabeungharan nyekek éta firman, nepi ka manéhna jadi teu buahan. Tapi anu narima binih kana taneuh anu hade, nya éta jalma anu ngadangu firman jeung ngartos kana éta; manéhna ogé ngahasilkeun buah, aya anu saratus kali lipetna, aya anu genep puluh, aya anu tilu puluh. Anjeunna ngedalkeun deui hiji misil séjén ka maranéhna, saur-Na: Karajaan sawarga ibarat hiji jelema anu nyebur binih anu hade di kebonna; tapi waktu jalma-jalma saré, datang musuhna, tuluy nyebur jukut goréng di antara gandum, sarta indit. Tapi sanggeus tangkalna tumbuh jeung mimiti ngahasilkeun buah, jukut goréng téh katingali ogé. Tuluy para abdi anu bogana imah daratang ka anjeunna sarta ngomong, “Juragan, naha lain binih anu hade anu ku anjeun disebut di kebon anjeun? Ti mana atuh asalna aya jukut goréng?” Anjeunna ngawaler ka maranéhna, “Aya musuh anu ngalakukeun ieu.” Para abdi téa nyarita ka anjeunna, “Ku kituna, naha anjeun kersa supaya kami indit tuluy ngumpulkeun éta?” Tapi saur anjeunna, “Ulah; sabab bisi waktu maranéh ngumpulkeun jukut goréng téh, gandumna kababut ogé ku maranéh bareng jeung éta. Keun duanana tumuwuh babarengan nepi ka usum panén; sarta dina mangsa panén Kami bakal nyarita ka para nu metik, ‘Kumpulkeun heula jukut goréng téh, beungkeut dina iketan-iketan pikeun diduruk; tapi gandumna kumpulkeun kana lumbung Kami.’” Mateus 13:16–30.

Nu bodo bodo téh nyaéta ilalang, sedengkeun nu wijaksana téh nyaéta gandum. Dina misil sapuluh parawan, ayana minyak anu nembongkeun bédana antara éta dua golongan, sarta dina hal gandum jeung ilalang, éta dumasar kana naha cikal, anu nyaéta firman, kaharti atawa henteu. Sebutan kahiji ngeunaan hiji golongan anu moal ningali sarta ku kituna moal ngartos ku Musa, nempatkeun amanat anu kudu kaharti minangka tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban tina sajarah dasar. Rujukan nubuat panungtungan kana unsur-unsur kabutaan imah anu barontak ku Ellen White netelakeun yén panon anu diberkahan pikeun ningali naon anu dipiharep ku sakumna jalma bener pikeun ditempo téh nyaéta sajarah gerakan Millerite.

“Sakabéh amanat anu dipaparinkeun ti taun 1840–1844 kudu dipidangkeun kalayan kakuatan ayeuna, sabab loba jalma anu geus leungit pituduhna. Amanat-amanat éta kudu ditepikeun ka sakabéh jamaah.”

“Kristus ngadawuh, ‘Bagja panon maraneh, sabab maranehna ningali; jeung ceuli maraneh, sabab maranehna ngadangu. Sabab saenyana Kami nyarita ka maraneh, yén loba nabi jeung jalma-jalma bener geus mikahayang ningali perkara-perkara anu ku maraneh katenjo, tapi maranehna henteu ningalina; jeung ngadangu perkara-perkara anu ku maraneh kadangu, tapi maranehna henteu ngadangu’ [Mateus 13:16, 17]. Bagja panon-panonna anu ningali perkara-perkara anu katenjo dina taun 1843 jeung 1844.” Manuscript Releases, jilid 21, 436, 437.

Isa salawasna ngagambarkeun ahir ku mimiti, sarta rujukan anu kahiji ngeunaan jalma-jalma anu boga panon, tapi henteu ningali atawa ngartos, jeung rujukan anu panungtungan nandakeun yén sajarah dasar imah anu barontak téh nyaéta naon anu henteu katingali, ku sabab éta ditolak, sahingga nyegah jalma-jalma bodo pikeun mikawanoh hujan ahir. Sajarah taun 1840–1844 ditipikeun ku pangleupasan Israil baheula tina perbudakan Mesir. Kagagalan Israil baheula dina ngalangkungan prosés pangujian anu mimiti mawa maranéhna ka Kades, tempat maranéhna narima laporan palsu ti sapuluh mata-mata sarta milih hiji kapten anyar pikeun mingpin maranéhna balik deui ka Mesir. Opat puluh taun ti harita maranéhna dibawa deui ka Kades, sarta Musa gagal ku neunggeul Batu Karang pikeun kadua kalina.

Sanajan Musa gagal, Yosua tetep neraskeun mingpin maranéhna asup ka Tanah Jangji. Ujian panungtungan di Kades aya patalina jeung hiji pambrontakan anu serius, sabab Isa salawasna ngagambarkeun ahir ku awal, sarta pambrontakan sapuluh panintén di Kades dina awal opat puluh taun, jeung dina ahir opat puluh taun ogé ngagambarkeun hiji pambrontakan anu gedé di Kades. Tapi sanajan aya pambrontakan Musa di Kades, titingalian pikeun asup ka Tanah Jangji geus henteu ditunda deui.

Dina pambrontakan taun 1863, anu ngabalukarkeun nambahanana pambrontakan taun 1888, anu ngabalukarkeun deui nambahanana pambrontakan taun 1919, anu ngahontal puncakna dina pambrontakan taun 1957, Yesus mawa deui Adventisme Laodikea ka Kades. Anjeunna mawa maranéhna balik ka sajarah nalika malaikat katilu sumping sarta ngamimitian hiji prosés pangujian anu ahirna nembongkeun pambrontakan taun 1863, sarta pangasingan pikeun ngumbara di padang gurun Laodikea. Malaikat katilu asup kana sajarah panungtungan Adventisme Laodikea dina 11 Séptémber 2001 nalika malaikat anu kuat dina Wahyu dalapan welas, anu nyaéta malaikat katilu, turun. Anjeunna tuluy ngumumkeun yén Babul geus runtuh, sakumaha dipralambangkeun ku diragagna munara Nimrod, nalika munara-munara Kota New York diruntuhkeun.

“Pesen malaikat nu katilu moal kahartos, cahaya anu bakal nyaangan bumi ku kamulyaanana bakal disebut cahaya palsu, ku jalma-jalma anu nolak leumpang dina kamulyaan na anu terus maju.” Review and Herald, 27 Méi 1890.

Sakumaha ka Israil baheula, kitu deui ka Israil kiwari. Angkatan anu nyaksian tanggal 11 Séptémber 2001 téh nyaéta angkatan panungtungan. Isa ngandika dina Lukas pasal dua puluh hiji yén “angkatan ieu,” sarta Anjeunna ngaidéntifikasi angkatan éta minangka jalma-jalma anu hirup nalika langit jeung bumi bakal sirna, anu kajadianana dina Kadatangan Nu Kadua. Angkatan anu hirup nepi ka nyaksian mulangna Kristus bakal geus ngakuan hiji tanda anu ngabuktikeun ka maranéhna yén maranéhna téh angkatan panungtungan. Maranéhna bakal terang jeung ngartos yén

maranéhna téh jalma-jalma anu hirup nalika “pangaruh unggal tetenjoan” henteu deui “ditunda.”

Nalika Isa keur ninggalkeun Bait Allah babarengan jeung para murid, maranéhna naros ka Anjeunna supaya ngajelaskeun naon anu dimaksud ku katerangan-Na ngeunaan karuksakan Bait Allah. Paguneman éta ngalambangkeun paguneman anu lumangsung di antara para murid-Na dina generasi panungtungan. Para murid hayang ngartos naon anu dimaksud ku Anjeunna nalika Anjeunna geus sababaraha kali ngajar yén garéja Adventis Laodikea bakal disingkirkeun ku hukum Minggu anu bakal geura sumping, sakumaha para panyembah di jerona dimuntahkeun kaluar tina sungut-Na, sarta lain deui maranéhna anu nyarita pikeun Anjeunna.

Dina ngajawab para murid, Isa ngajelaskeun karuksakan Yerusalem jeung sajarah anu nyusulna, nepi ka ahir dunya. Sanggeus ngécéskeun gambaran sajarah nepi ka ayat salapan welas, Anjeunna tuluy nyangking karuksakan Yerusalem, hiji karuksakan anu sabenerna bisa waé kajadian dina waktu salib, tapi ku rahmat jeung kasabaran Allah ditunda kira-kira opat puluh taun. Dina ahir opat puluh taun éta bakal aya sésa umat anu luput tina karuksakan, tapi ngan lamun maranéhna ngakuan tanda anu ku Anjeunna tuluy dipasihkeun.

Dina awal Israél baheula aya hiji mangsa opat puluh taun, anu dimimitian ku hiji pangadilan kana pamberontakan sapuluh panénjo, anu ditunda salila opat puluh taun ku sabab syafaat Musa. Dina ahir Israél baheula aya hiji pangadilan kana pamberontakan salib, anu ditunda salila opat puluh taun ku sabab kasabaran panjang jeung welas asih Kristus. Dina dua sajarah éta aya hiji sésa anu luput. Yesus salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara.

Yesus nyarioskeun tanda anu patali jeung karuksakan Yerusalem sarta nangtukeun éta minangka “poé-poé pamales kanyeri.”

Jeung lamun maraneh ningali Yerusalem geus dikurilingan ku bala tentara, harita nyahoan yén karuksakanana geus caket. Geus kitu, sing saha anu aya di Yudea, kudu ngungsi ka pagunungan; jeung sing saha anu aya di tengah-tengahna, kudu kaluar ti dinya; sarta sing saha anu aya di padesaan, ulah asup ka ditu. Sabab éta téh poé-poé pamales, supaya sagala anu geus dituliskeun téh tumanina. Lukas 21:20–22.

“poé pamales” téh nya éta tujuh bala panungtungan, jeung ku sabab ieu Sister White nyaluyukeun karuksakan Yerusalem jeung panghukuman palaksanaan Allah dina poé-poé panungtungan.

He bangsa-bangsa, maraneh datang ngadeukeutan pikeun ngadéngé; jeung maraneh, eh para umat, dengekeun: muga bumi ngadéngé, jeung sakur anu aya di jerona; jagat, jeung sagala anu medal ti dinya. Sabab amarah PANGERAN tumiba ka sakumna bangsa, jeung bebendu-Na ka sakabéh pasukan maranéhna: maranéhna geus tumpes pisan dibinasakeun, maranéhna geus diserenkeun ka peuncitan. Jalma-jalma maranéhna anu paéh ogé bakal dipiceun, jeung bau busukna bakal naék tina bangkéna, sarta gunung-gunung bakal lebur ku getih maranéhna. Jeung sakumna balad sawarga bakal ruksak, jeung langit bakal digulung babarengan kawas gulungan kitab; sarta sakumna baladna bakal raragrag, sakumaha daun ragrag tina tangkal anggur, jeung sakumaha buah ara nu asak ragrag tina tangkal ara. Sabab pedang Kami bakal dibasuh di sawarga: behold, éta bakal turun ka Idumea, jeung ka bangsa anu ku Kami dikutuk, pikeun panghukuman. Pedang PANGERAN pinuh ku getih, éta jadi gendut ku gajih, jeung ku

getih anak domba jeung embe, ku gaji ginjal domba jalu: sabab PANGERAN boga hiji kurban di Bozrah, jeung hiji peuncitan anu gedé di tanah Idumea. Jeung unikorna bakal turun babarengan jeung maranéhna, jeung anak sapi jalu babarengan jeung sapi jalu; sarta tanah maranéhna bakal nyerep ku getih, jeung lebu maranéhna jadi gendut ku gaji. Sabab ieu téh poé pamales kanyeri ti PANGERAN, jeung taun pangbalesan pikeun pasualan Sion. Yesaya 34:1–8.

Yesus masihan pidangan umum-Na anu kahiji di Nasaret, ku ngumumkeun diri-Na minangka Al Masih. Pidangan éta sacara nubuat diatur ku asas panyebutan anu kahiji. Bacaan anu dipilih ku Anjeunna nandakeun yén padamelan-Na ngawengku ngumumkeun “poé pamales Gusti.” Nu, nurutkeun Yesaya, ogé mangrupa “taun pamalesan pikeun perkara Sion.”

Di Nasaret Kristus ngamimitian palayanan umum-Na sarta ngébréhkeun diri-Na minangka Al Masih. Dina mangsa éta jalma-jalma anu ngadangu kecap-kecap-Na, tapi henteu ngartos, nyobaan maéhan Anjeunna ku ngalungkeun Anjeunna ti luhur gunung. Mimiti palayanan-Na ditandaan ku usaha jalma-jalma di kota asal-Na pikeun maéhan Anjeunna, sarta tungtung palayanan-Na ditandaan ku kanyataan yén umat-Na sorangan mémang maéhan Anjeunna. Palayanan-Na nyaéta pikeun ngaidéntifikasi diri-Na minangka Al Masih, anu jadi-Na nalika Anjeunna diurapi dina baptisan-Na. Dina baptisan-Na hiji lambang ilahi turun pikeun netelakeun panggenepan ramalan ngeunaan datangna Al Masih. Dina 11 Agustus 1840 hiji lambang ilahi turun pikeun netelakeun ramalan ngeunaan amanat pangujian tina sajarah éta. Jeung dina 11 Séptémber 2001 hiji lambang ilahi turun pikeun netelakeun amanat anu geus diramalkeun tina sajarah éta, nyaéta amanat hujan panungtungan.

“Sanggeus ngawula salila dua poé jeung urang Samaria, Yesus ninggalkeun maranéhna pikeun nuluykeun lalampahan-Na ka Galilea. Mantenna henteu lila cicing di Nasaret, tempat Anjeunna ngaliwatan mangsa nonoman jeung awal kadéwasan-Na. Panarimaan ka Anjeunna di sinagoga dinya, nalika Anjeunna nganyatakeun diri-Na minangka Anu Diurapi, kacida henteu hadéna nepi ka Anjeunna mutuskeun pikeun milarian widang-widang anu leuwih ngahasilkeun, pikeun ngawawarkeun ka ceuli anu rék ngadéngé, jeung ka hate anu rék narima pangandika-Na. Anjeunna nyarios ka murid-murid-Na yén saurang nabi henteu miboga kahormatan di nagarana sorangan. Kecap ieu nembongkeun éta kateugteuan alamiah anu dipiboga ku loba jalma pikeun ngakuan ayana kamekaran anu endah pisan tur matak dipikareueus dina diri saurang anu hirupna basajan tanpa pamer di tengah-tengah maranéhna, jeung anu geus dipikawanoh sacara raket ku maranéhna ti leuleutik. Dina waktu anu sarua, jalma-jalma anu sarua ieu bisa jadi kacida kagétna sarta kacida sumangetna ku pangakuan-pakuan saurang urang asing jeung saurang pangumbara.” *The Spirit of Prophecy*, jilid 2, 151.

Dina Lukas pasal dua puluh hiji, Kristus nangtukeun saratus opat puluh opat rébu, nyaéta generasi panungtungan anu henteu paéh. Anjeunna ngalakukeun éta ku nampilkeun sajarah anu dimimitian ku kunjungan-Na anu pamungkas ka tempat anu baheulana mangrupa bumi Rama-Na, tapi saterusna geus jadi bumi urang Yahudi. Dina carita sajarah anu mimiti dipidangkeun ku Yesus, Anjeunna nepi ka titik nalika Yerusalem, jeung bait anu ku murid-murid hayang dipikanyaho, bakal diruksak (70 M). Anjeunna nangtukeun karuksakan éta minangka poe-poe pamalesan, anu

mangrupa bagian tina pangumuman bubuka palayanan-Na. “Poe-poe pamalesan” téh ngawakilan lain ngan ukur karuksakan Yerusalem dina taun 70, tapi ogé mangsa murka Allah sakumaha digambarkeun dina tujuh bala pamungkas.

Sabab ieu téh poé PANGERAN, Allah Nu Maha Kawasa, poé pamales kanyeri, supaya Mantenna ngabales ka musuh-musuh-Na; jeung pedang bakal ngalalap, sarta bakal kacugak jeung mabok ku getih maranéhna; sabab PANGERAN, Allah Nu Maha Kawasa, ngabogaan hiji kurban di tanah kalér, di sisi walungan Éfrat. Yeremia 46:10.

“Mangsa pambalesan” ka Babulon, anu dipatalikeun ku “kurban di tanah kalér di sisi walungan Éfrat,” dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura sumping.

Ku sabab murka PANGERAN, éta moal dicicingan, tapi bakal jadi tumpur sakabéhna; unggal jalma anu ngaliwat ka Babul bakal ngajengahok, sarta nyiuh-nyiuh ku sabab sagala bala-na. Aturkeun diri maranéh ngalawan Babul sabudeureunana; sakabéh maranéh anu narik busur, tembak manéhna, ulah ngirit panah-panah; sabab manéhna geus dosa ka PANGERAN. Ngagorowoklah ngalawan manéhna ti sabudeureunana; manéhna geus nyerahkeun leungeunna; pondasi-pondasina rubuh, témbok-témbokna diruntuhkeun; sabab ieu téh pamalesan PANGERAN; balas ka manéhna, sakumaha anu geus dipigawé ku manéhna, lakukeun ka manéhna. Tumpes anu nyebarkeun binih ti Babul, jeung anu nyekel arit dina waktu panén; ku sabab sieun kana pedang anu neken, maranéhna masing-masing bakal mulang ka bangsana, sarta masing-masing bakal ngungsi ka nagarana sorangan. Israil téh domba anu paburencay; singa-singa geus ngusir manéhna: mimiti raja Asyur geus ngahakan manéhna; jeung pamungkas Nebukadnesar ieu, raja Babul, geus ngarempag tulang-tulangna. Ku kituna kieu dawuhan PANGERAN semesta alam, Allah Israil: Tingali, Kami bakal ngahukum raja Babul jeung nagarana, sakumaha Kami geus ngahukum raja Asyur. Jeung Kami bakal mawa deui Israil ka tempat padumukanna, sarta manéhna bakal ngangon di Karmel jeung Basan, jeung nyawana bakal wareg di gunung Ephraim jeung Giléad. Dina mangsa éta, jeung dina waktu éta, dawuhan PANGERAN, kajahatan Israil bakal ditéangan, tapi moal aya; jeung dosa-dosa Yuda, ogé moal kapanggih; sabab Kami bakal ngahampura jalma-jalma anu ku Kami dipiara. Naék ka tanah Merataim, enya ka éta, jeung ngalawan pangeusi Pekod; musnahkeun jeung tumpeskeun pisan sanggeus maranéhna, dawuhan PANGERAN, sarta lakukeun nurutkeun sakabéh anu ku Kami diparéntahkeun ka maneh. Aya sora perang di éta tanah, jeung karuksakan anu gedé. Kumaha palu sakuliah bumi dipotong-potong jeung diruksak! Kumaha Babul geus jadi tumpur di antara bangsa-bangsa! Kami geus masangkeun jiret pikeun anjeun, jeung anjeun ogé katangkep, eh Babul, sarta anjeun teu nyaho; anjeun kapanggih, jeung ogé kajiret, sabab anjeun geus ngalawan ka PANGERAN. PANGERAN geus muka gudang pakarang-Na, sarta ngaluarkeun pakarang-pakarang bendu-Na; sabab ieu téh padamelan Gusti ALLAH semesta alam di tanah urang Kasdim. Datanglah ngalawan manéhna ti tapal wates pangjauhna, buka gudang-gudangna; tumpukkeun manéhna siga tumpukan-tumpukan, sarta tumpeskeun manéhna pisan; ulah aya nanaon ti dirina anu kari. Paéhan sakabéh banténg-banténgna; sina turun ka pangpeuncitan: cilaka maranéhna! sabab poéna geus datang, waktu maranéhna dipariksa. Sora jalma-jalma anu ngungsi jeung lolos ti tanah Babul, pikeun ngawartakeun di Sion pamalesan PANGERAN Allah urang, pamalesan pikeun Bait-Na. Himpunkeun para pamanah ngalawan Babul: sakabéh maranéh anu narik

busur, pasang pakémahan ngalawan éta sabudeureunana; ulah aya saurang ogé ti dinya anu lolos: balas ka manéhna nurutkeun pagawéanana; nurutkeun sakabéh anu geus dipigawé ku manéhna, lakukeun ka manéhna: sabab manéhna geus sombong ngalawan PANGERAN, ngalawan Anu Mahasuci ti Israil. Yermia 50:13–29.

Runtagna Yerusalem dina taun 70 M ngawakilan pangadilan eksekutif ka palacur Babul, anu dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Serikat. Isa terang yén Mantenna keur ngaidentifikasi taun 70 M minangka hukum Minggu anu baris geura datang, sabab Mantenna teh Pangarang Firman-Na, jeung Mantenna teh Firman éta. Penting pikeun ngakuan latar kaayaan nubuat anu ditepikeun ku Isa dina Lukas pasal dua puluh hiji, sangkan ngartos naon tanda anu ngaidentifikasi yén generasi panungtungan geus datang.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Kadatangan Kristus baris lumangsung dina mangsa anu pangpoékna dina sajarah ieu bumi. Poé-poé Nuh jeung Lot ngagambarkeun kaayaan dunya saacan datangna Putra manusa. Kitab Suci, bari nunjuk ka mangsa ieu, nyatakeun yén Sétan baris digawé kalawan sagala kakawasaan jeung ‘ku sagala rupa panipuan kajahatan.’ 2 Tesalonika 2:9, 10. Gawéna éta kaciri écés dina poék anu beuki nambahan gancang, dina rupa-rupa kasalahan, bid’ah, jeung kasasab anu ngalimpudan poé-poé panungtung ieu. Henteu ngan Sétan keur ngeret dunya kana panangkaran, tapi panipuanna ogé keur ngararagikeun gereja-gereja anu ngaku milik Gusti urang Yesus Kristus. Kamurtadan anu gedé baris mekar jadi poék anu jero saperti peuting satengah peuting. Pikeun umat Allah, éta baris jadi peuting pangnyobaan, peuting ceurik, peuting panganiayaan ku sabab bebeneran. Tapi ti jero éta peuting anu poék, cahaya Allah baris mancarkeun.”

Mantenna nyababkeun “cahaya moncorong tina nu poék.” 2 Korinta 4:6. Nalika “bumi can puguh wangunna, sarta kosong; jeung poék nutupan beungeut jurang anu jero,” “Roh Allah ngalanglang di luhur beungeut cai. Tuluy Allah ngandika, Mangka jadilah caang: sarta jadi caang.” Kajadian 1:2, 3. Kitu deui dina peuting poék rohani, firman Allah medal, “Mangka jadilah caang.” Ka umat-Na Mantenna ngandika, “Hudang, caanglah; sabab caang maneh geus datang, sarta kamulyaan PANGERAN geus sumirat ka maneh.” Yesaya 60:1.

“‘Tingal,’ saur Kitab Suci, ‘gelap bakal nutupan bumi, jeung poék nu kacida bakal nutupan bangsa-bangsa; tapi PANGERAN bakal mancar ka luhur anjeun, sarta kamulyaan-Na bakal katempo dina anjeun.’ Ayat 2. Kristus, cahaya nu ngagurilap tina kamulyaan Rama, sumping ka dunya minangka caangna. Anjeunna sumping pikeun ngawakilan Allah ka manusa, sarta ngeunaan Anjeunna geus ditulis yén Anjeunna diurapi ‘ku Roh Suci jeung ku kakawasaan,’ sarta ‘ngider bari ngalakonan kahadéan.’ Rasul-rasul 10:38. Di sinagoga di Nasaret Anjeunna ngandika, ‘Roh PANGERAN aya dina Kami, sabab Anjeunna geus ngurapi Kami pikeun ngawartakeun Injil ka nu miskin; Anjeunna geus ngutus Kami pikeun nyageurkeun nu pegat haténa, pikeun ngawartakeun kabébasan ka nu katawan, jeung mulangkeun paningal ka nu buta, pikeun ngabébaskeun nu diremuk, pikeun ngawartakeun taun kersaning PANGERAN.’ Lukas 4:18, 19. Ieu téh pagawean anu dipasrahkeun-Na ka murid-murid-Na pikeun dilakonan. ‘Maranéh téh caang dunya,’ saur-Na. ‘Sing nyaangan cahaya maranéh di hareupeun jalma-jalma, supaya maranéhna ningali karya-karya hadé maranéh, sarta ngamulyakeun Rama

maranéh anu aya di sawarga.' Mateus 5:14, 16." Prophets and Kings, 217, 218.